

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 562/2020
11.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Марковић, адвокат из ..., против туженог ДОО „Аутопревоз“ Чачак, чији је пуномоћник Љубица Мићовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1660/18 од 01.08.2018. године, у седници одржаној дана 11.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1660/18 од 01.08.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1660/18 од 01.08.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 269/13 од 14.12.2017. године, исправљене решењем истог суда П1 269/13 од 30.01.2018. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћених девизних дневница за службено путовање у иностранству за период од 01.04.2010. године до 06.05.2013. године исплати износ од 3.009,50 евра са каматом обрачунатом на годишњем нивоу до 24.12.2012. године у висини основне каматне стопе Европске централне банке, а од 25.12.2012. године у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена, све у динарској противвредности према средњем курсу НБС, у висини и на начин ближе одређен у овом ставу изреке. Ставом другим изреке обавезна је тужени да тужиоцу на име неисплаћених динарских дневница за службено путовање у земљи за период од 01.07.2011. године до 18.07.2014. године исплати појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом у висини и на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 248.900,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1660/18 од 01.08.2018. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Чачку П1 269/13 од 14.12.2017. године, исправљена решењем истог суда П1 269/13 од 30.01.2018. године, у ставу првом изреке. Ставом другим изреке,

укинута је пресуда Основног суда у Чачку П1 269/13 од 14.12.2017. године, исправљена решењем истог суда П1 269/13 од 30.01.2018. године, у ставовима другом и трећем изреке и спис предмета у укинутим деловима враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне другостепене пресуде ревизију је благовремено изјавио тужени, побијајући је због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о истој одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87-18 – у даљем тексту ЗПП) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ставом 2. наведене одредбе прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде трошкова за време проведено на службеном путу у земљи и иностранству. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова за време проведено на службеном путу у земљи и иностранству поднета је дана 29.04.2013. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 3.009,50 евра у динарској противвредности према средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, што представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

сЗа тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић